

Pevec.

(Spisal *Podlesnikov.*)

Veliki gledališki listi so naznanjali nastop v domovino se vrnivšega umetnika Milana Z... Časniki so poročali, da se je izobraževal v tujini in hoče sedaj na domačem odru peti v nekaterih operah.

Stara, osivela Z...ka je kupila vstopnico za galerijski sedež. Še nikdar ni bila v gledališču; danes pa hoče iti, da vidi svojega sina Milana, velikega in proslavljenega. — Bila je vdova. Dokler je bil Milan mlad, živel je pri svoji materi in se učil krojaštva. Ko pa je odrasel in čutil v sebi nagon do umetnosti, je zapustil mater in rodno mesto in šel v tujino se izobraževati. S podporo, katero je dobival iz domovine, se je izobrazil v umetnika, o katerem so poročali tuji in domači listi jako laskavo, kateremu so obetali sijajno bodočnost.

Danes torej nastopi po dolgih letih med svojimi rojaki, da jim pokaže, kako je porabil talent, česa se je naučil. Listi so delali velikansko reklamo za večere, katere bode prebil mladi umetnik doma med svojci, in pozdravljali mladega pevca z nenavadnim entuzijazmom.

Počasi je stopala stara Milanova mati po stopnicah, s težkimi preprogami pregrnjenih, tje gori v drugo nadstropje gledališča. Zrla je velike, pol nage sohe na stopnicah, čudila se in strmela ob bogastvu in razkošju, ki je vladalo v hramu umetnosti. Mamil jo je parfum, katerega so puščale za seboj dražestne dame; te so hotele pred njo in mimo nje po stopnicah, zavite v dragocene kožuške in svilene šale, kateri so jim pokrivali umetne frizure in od veselja se lesketajoče obraze.

Gledališče je bilo skoro do cela napolnjeno, ko je prispela Z...ka na svoje mesto tje gori na galerijo. Velik, pozlačen lesteneč na stropu je žarel v stoterih lučicah, katere so pošiljale mehko svetlobo

po dragocenih zagrinjalih lož, po baržunastih sedežih in marmornatih kipih ob stenah.

Milanova mati je bila zopet osupla ob tem pogledu in za trenutek ni vedela, kam bi se obrnila. Povsod bogastvo in blesk, veselja se žareči obrazi, dragocene toalete, umetne frizure, z zlatom obšite uniforme, gole prsi, bele orokavičene roke dam, pomisljivi pogledi iz lož, smeh za malimi pah-ljačami, pogovori, pozdravljanje, pokloni in zopet smeh. Dušo objemajoči akordi godbe in mamljivi, opojni, težki vzduh, ki je napolnjeval velike prostore. Vse to je mamilo staro ženico.

Slikal *Jos. Germ.*

Sv. Frančišek.